

Vänsterpress om EU och Brexit

Denna artikelsamling innehåller ytterligare uppföljningar till resultatet i EU-valet (bl a om Die Linke), samt flera artiklar om Brexit-krisen i Storbritannien.

Vissa har inga större anspråk på vad som ska räknas som valframgångar. Närmast komiskt är nog Sveriges Kommunistiska Parti, vars arbetsutskott stoltserar med att man fick 974 röster (det bästa sedan riksdagsvalet 2002¹) – se *Riktpunkt* nedan:

Under den senaste månaden har marxistarkivet publicerat 4 artikelsamlingar om EU-valet (som förliggande artikelsamling kan ses som en uppföljning till):

[Svensk vänsterpress om EU-valet](#)

[Vänsterpress om EU-valet – del 2](#)

[Vänsterpress om EU-valet – del 3](#)

[Vänsterpress om EU-valet – del 4](#)

Martin Fahlgren 7/6 2019

Innehåll

eFOLKET	1
<i>Trump och Brexit</i>	<i>1</i>
Internationalen	2
<i>May avgår och Brexit går högerut</i>	<i>2</i>
<i>Schysst EU-debatt.....</i>	<i>3</i>
Revolution	4
<i>Storbritannien: Theresa May avgår – låt oss sparka ut resten av Torypartiet!</i>	<i>4</i>
Riktpunkt	9
<i>Kommunisterna går framåt.....</i>	<i>9</i>
Socialist Resistance	10
<i>Labour borde vara ett parti mot Brexit</i>	<i>10</i>
Uitpers.....	11
<i>EU-valet 2019 för Die Linke i Tyskland en nedgång</i>	<i>11</i>

¹ Vid riksdagsvalet 2002 fick SKP (under partibeteckningen Kommunisterna) 1182 röster. Som jämförelse kan nämnas att Socialistiska Partiet i samma val fick 3213 röster.

eFOLKET

Trump och Brexit

Peter Widén

eFOLKET 18/5 2019

Den 4/6, 2:a dagen för Trumps statsbesök i Storbritannien, var dagen för politiska samtal och också dagen för demonstrationerna mot den högerextreme presidentens närvaro.

Det blev dagen då strålkastarna kom att riktas mot den US-amerikanska administrationens stöd till Brexit, och gärna en hård Brexit utan avtal med EU. För många kanske en pusselbit föll på plats i förståelsen av den US-amerikanska regimens politik i denna fråga.

Donald Trump gick ju redan vid tiden för folkomröstningen ut och gav sitt stöd till Brexit-generalen Nigel Farage med sin främlingsfientliga agenda. Trump gratulerade britterna för att dom nu kunde komma ur EU och hans EU-kritik var som lånad från Farage. Denne stödde i sin tur Trump och besökte honom under hans presidentkampanj.

Många såg kanske Trumps utspel som mer som ett uttryck för hans totala taktlöshet (Att öppet önska EU:s sönderfall när man är USA:s president är ju inte diplomatiskt finlir precis).

Nu går han ut och stöder en hård Brexit utan avtal. Att Storbritannien lämnar EU utan överenskommelse. Någon dag innan statsbesöket twittrade han dessutom att Storbritannien helt borde strunta i den skuld man har till EU! Detta är alltså mannen som själv anklagar olika länder för att lägga sej i andra länders inre angelägenheter.

Har redan tidigare uppmanat britterna att acceptera klordoppad kyckling och hormonbehandlat kött. Nu lanserar han idén om att Storbritanniens statliga sjukvård (NHS) ska upp till försäljning via ett eventuellt handelsavtal.

Men att det inte handlar om en mans tokerier utan om en regims strategi fick vi i dagarna svart på vitt på. USA:s ambassadör i Storbritannien, Woody Johnson uttalade sig under en TV-intervju om vilka fantastiska öppningar som kommer att finnas när Storbritannien väl lämnat EU. Ett fantastiskt handelsavtal med USA där allt bör upp på bordet. Och det som Johnson gärna ville se på bordet var den brittiska statliga sjukvården NHS. Inte ens Margaret Thatcher vågade sej på att föreslå privatisering av NHS som av folket uppfattas som juvelen i välfärdsbygget efter andra världskriget.

Labour-ledaren Jeremy Corbyn reagerade direkt och i sitt tal till demonstranterna förklarade han att Labour aldrig kommer att acceptera att NHS slits sönder av US-amerikanska giriga privata bolag.

Även de konservativa vet hur den stora majoriteten ser på NHS och i en intervju försökte utrikesminister Jeremy Hunt slingra sej och mena att NHS inte behöver vara en del av ett framtida U.K.-U.S.-handelsavtal. Däremot uttryckte han stolthet över de båda ländernas (USA och U.K.) samarbete för att nå fred i Jemen. Fred i JEMEN!!! Vad han talar om är hur Storbritannien följer USA:s politik att rusta Saudiarabien till tändarna så att dom kan fortsätta sitt krig som redan kostat 85 000 jemenitiska barn livet.

När Trump och May under presskonferensen fick frågan om NHS skulle vara på bordet i förhandlingarna om ett framtida handelsavtal mellan länderna försökte May naturligtvis undvika ett klart svar men Donald Trump förklarade att allt bör vara på bordet.

Under presskonferensen försvarade han dessutom gårdagens twitter där han förklarade Londons borgmästare Sadiq Khan som en man som gjorde ett uselt jobb och var en ”stenkall looser”. Han såg både Khan och Labour-ledaren Corbyn som ”negativa krafter”. Trump sa se inte vilja ha något möte med Corbyn.

Experter som kommenterat ambassadör Johnsons och Trumps utspel har också pekat på hur USA i ett handelsavtal kommer att försöka få in sina medicinprodukter för att med pris-konkurrens slå ut brittiska och tvinga NHS att använda amerikanska billigare mediciner. Ett perspektiv som skrämmer många briter är att de genom ett handelsavtal med USA tvingas acceptera klordoppade kycklingbitar.

Överhuvudtaget kommer ett handelsavtal att resa frågan om regelverk och det US-amerikanska regelverket när det gäller livsmedel och mycket annat ligger långt efter EU när det gäller konsumentskydd.

Det råder ingen tvekan om att Trump-administrationen ser Brexit som sin chans att i dragkampen mellan de ekonomiska blocken vinna Storbritannien som en underlydande.

Ett handelsavtal med ett USA som har en president med America First som ledstjärna kommer att innebära stora ingrepp. Boris Johnson, Reese Mogg och de andra i rävjägarhögern älskar att säga att dom vill ha Brexit för att kunna ”ta tillbaka kontrollen”. Dom har i verkligheten aldrig menat kontroll till folket. Det dom vill ha är ökade möjligheter till högerpolitik och attacker på arbetarklassens rättigheter. Men dom är uppenbarligen helt beredda till ett handelsavtal med Trumps USA. Ett avtal som Corbyn menar gör Storbritannien till en amerikansk koloni. Tillspetsat men tankvärt. Det är därför Corbyn, när fortsatt EU-medlemskap röstats bort i folkomröstningen, kämpat för en ”mjuk” Brexit där man behåller tullunionen med EU och därmed kan förhandla med EU mot USA. Är det måne dags för Brexitpåhejare inom vänstern (i Storbritannien och i Sverige) att fundera ett varv till.

Internationalen

May avgår och Brexit går högerut

Alan Davies

Internationalen 7/6 2019

Så med sin regering på väg att falla sönder runt sig, och efter att ”1922-kommittén” ryckt undan mattan under fötterna på henne, gick May till sist med på det oundvikliga och tillkännagav sin avgång. Hon valde att göra det när underhuset ska ta paus och innan resultaten från EU-valen på söndag, som kommer att bli förödande för Tories.

Hon kommer att avgå fredag den 7 juni och kampanjen för valet till Tories partiledare kommer att inledas på måndagen den 10 juni. Hon kommer att bli kvar som tillfällig premiärminister tills den processen är färdig, troligen i början av augusti och kommer att bli kvar för att ta hand om Trump.

Upp till 20 kandidater jagar frenetiskt efter jobbet, och det finns inte mycket som pekar på vem som troligen kommer att vinna. Det som står klart är att Brexits högerutveckling kommer att skyndas på och att den nya ledaren kommer att bli för en hård Brexit och kommer att efterlikna Nigel Farage så mycket som möjligt och lova att lämna EU utan avtal.

Gör detta det mer sannolikt med en Brexit utan avtal i slutet av oktober, med tanke på att May är borta och det nu finns en laglig brytning tillgänglig för någon som är för en hård Brexit? Inte nödvändigtvis. Det finns två saker att tänka på. Den första är att frågan om den brittiska gränsen på Irland inte kommer att försvinna bara för att en ny hård förespråkare, som i denna fråga lurar sig själv, börjar slå näven i bordet i Bryssel. Den hårda verkligheten är, att om

Storbritannien lämnar EU utan ett avtal, så blir den brittiska gränsen på Irland, enligt WTO:s regler, en gräns mellan EU och Storbritannien, och det blir oundvikligt med en hård gräns oavsett hur mycket det talas om motsatsen.

Det andra är hur det ska gå att få igenom en Brexit utan avtal till slutet av oktober. Det kräver att parlamentet måste förbigås samtidigt som mandatfördelningen i parlamentet sannolikt inte kommer att förändras. Det kommer att bli mycket svårt utan att splittra Torypartiet ännu mer och utan att det uppstår ännu en konstitutionell kris, vilket skulle leda till antingen allmänna val eller en andra folkomröstning.

Med andra ord är det fortfarande möjligt att stoppa Brexit, men Labour är nyckeln till det. Det innebär att Labour måste ta ställning och sluta tala om att förhandla fram sitt eget Brexitavtal, och stöda en andra folkomröstning med alternativet att stanna kvar. Samma sak gäller om det utlyses nya allmänna val med Brexit kvar som central fråga. Labour måste inse att det inte finns något som heter en mjuk eller jobbvänlig Brexit. De måste vädja till de allt fler som röstar för att stanna kvar som en del av ett program som baseras på tydliga krav mot åtstramningar: "För de många – inte de få".

Ur [International Viewpoint](#), 29 maj 2019. Översättning från engelska, Göran Källqvist

Schysst EU-debatt

Ivar Jonsson

Internationalen 7/6 2019

Onsdagen 22 maj organiserade *Momentum* i Stockholm en diskussionskväll om EU på Söderkällaren. Peter Widén representerade SP, övriga talare var Mats Einarsson från V, Mats Nordlund från KP, Nasra Ali från S ...

... Eller skulle varit, för Nasra Ali dök inte upp. Nasra Ali, ordförande för sossarnas studentförbund och namn nummer 11 på valsedeln, skickade arrangören ett sms två timmar före debatten och frågade vilka de övriga talarna var. Momentums representant Jan Hägglöf svarade att det visste hon väl, det hade hon fått info om. Hägglöf informerade henne igen om vilka de andra var. En timme före debattens början kom ett sms från Sveavägen 68, sossarnas HQ, som meddelade att Nasra fått "förhinder".

Einarsson, Widén och Nordlund var naturligtvis ense om en hel del. EU:s demokratiska underskott det vill säga avståndet till besluten och EU-parlamentets relativa maktlöshet gentemot Kommissionen (EU:s regering) och Ministerrådet (representantskap med ministrar

från de olika medlemsländerna) Även om Einarsson poängterade att parlamentet idag har mer att säga till om än vid Sveriges inträde 1994.

Nordlund tog upp de mäktiga lobbygrupperna. European Roundtable, där Per Gyllenhammar var en viktig medlem, dikterade mycket och blev närmast en institution trots att det handlade om just en lobby-grupp bestående av ledande europeiska kapitalister och företagsledare.

Widén menade att vi måste utgå från de stora utmaningar som arbetarrörelsen och arbetarklassen står inför. Den nyliberala förstörelsen, militarismen och krigshotet, privatiseringarna, klimathotet och miljöförstörelsen. Widén menade att arbetarklassens svaghet och brist på organisering och internationell samordning är det som måste åtgärdas.

Medan Nordlund menade att uppgiften är att vända EU och EU-valet ryggen och kämpa för ett svenskt utträde menade Widén att arbetarklassens internationella samordning är huvuduppgiften och att exitkampanjer inte passar in i den strategin. Han menade att det inte finns någon dynamik i exitkampanjer som tjänar arbetarklassens internationella samordning. Exitkampanjer uppammar snarast nationell självtillräcklighet.

Dessa olika synsätt speglades också i att kamrat Nordlund helhjärtat stödde Brexit i England medan kamrat Widén menade att de arbetare som ställer sig bakom Brexit är förda bakom ljuset av den reaktionära rävjägarhögern. Widén pekade på att arbetare i många länder upplever EU-direktiven som mer uthärdliga än den egna regeringens politik. Ta de skotska arbetarna till exempel.

Så medan Nordlund menade att nationalstaten är den arena man bör eftersträva för politik i arbetarklassens intresse så pekade Widén på hur mycket i den nyliberala politiken i Sverige som är värre än vad EU dikterar. Det är ju till exempel inte EU som tvingat fram vår extrema pensionsreform, vinster i välfärden och en extrem skolprivatisering. Widén menade att det handlar om kapitalistisk nyliberal offensiv i EU och i nationalstaterna.

Einarsson höll med Widén om att svexit inte är en lösning. Han menade att det olyckligt kommit att uppfattas som att Vänsterpartiet svängt i frågan om att lämna EU eller inte. Han menade att man efter inträdet accepterat att arbeta inom EU men på ett kritiskt sätt.

Debattörerna var också ense om att det inte kan komma på fråga att se den nyliberala fraktionen av borgarklassen (Macron, Annie Lööf med flera) som en möjlig allierad för att stoppa den nationalistiska högerextremismen. Macron och Lööf står för frontalattacker mot arbetarnas sociala intressen. Macron är också en ivrig förespråkare för militärupprustningar. En verklig vänster måste bekämpa båda de borgerliga fraktionerna.

Debatten fördes på ett schysst sätt och flera i publiken uttryckte sin uppskattning till arrangören Momentum och till deltagarna.

Revolution

Storbritannien: Theresa May avgår – låt oss sparka ut resten av Torypartiet!

Adam Booth

Revolution 28/5 2019

Efter tre års förhalande har Theresa May äntligen nått vägs ände. I ett tårfyllt tal framför premiärministerns tjänstebostad tillkännagav May att hon skulle avgå den 7 juni. Veckan därpå kommer kampen om vem som ska efterträda henne att börja. Då börjar den verkliga kalabaliken.

Mays avgång är den senaste händelsen i det konservativa partiets historiska sammanbrott. En gång i tiden såg alla världens härskande klasser på Torypartiet med avund. Men den brittiska kapitalismens hundra år långa nedgång förkroppsligas nu på det mest tydliga sätt genom den spektakulära implosionen av det parti vars hela existens byggde på att försvara och upprätthålla detta system.

Trotskij anmärkte en gång hur Toryledarna, som tidigare kom från aristokratin, tänkte i tidsperspektiv på årtionden och århundraden när det kom till den brittiska kapitalismens intressen. Men när Thatcher – småföretagarens dotter – satt vid makten hade detta långsiktiga perspektiv ersatts av en omättlig aptit för omedelbara, parasitära profiter och privatiseringar.

Efter år av kris, nedskärningar, avindustrialisering och växande ojämlikhet har den härskande klassen under den senaste perioden funnit sig nödgade att i allt större utsträckning förlita sig på främlingsfientlighet och flaggviftande för att kunna upprätthålla någon mån av kontroll.

”Cirkusclowner och bedragare har tagit över, i form av Boris Johnson och Jacob Rees-Mogg”, [noterade The Economist nyligen](#), ”och de förnuftiga har låsts in uppe i Tower of London”.

Men de konservativas omvandling från ansvarsfulla statsmän till ”galningar” har inte skett över en natt. Frågan om relationen till Europa har plågat Torypartiet och dess ledares sinnen i årtionden.

Både Margaret Thatcher och John Major besegrades i slutändan av den euroskeptiska delen av deras parti. Brexitomröstningen 2016 ledde till att David Cameron tvingades avgå. Nu har den krävt ännu ett offer.

Mays misslyckande att genomföra Brexit har lett till framväxten av Nigel Farages nya parti Brexitpartiet. Foto: European Parliament CC BY NC ND 2.0

Brexit – en omöjlig uppgift

Cameron kallade från början till en folkomröstning om EU-medlemskapet i hopp om att avvärja ett växande hot om framgång för UKIP i valet 2015. Det visade sig vara ett arrogant risktagande som på ett dramatiskt sätt misslyckades och slog tillbaka mot premiärministern själv.

Sedan dess har Brexit varit en omöjlig uppgift för Camerons efterträdare. Från dag ett har den nya Toryledaren stått inför uppgiften att tillfredsställa två motsatta parter: de som är för att man ska stanna inom EU, som borgarklassen kräver, och de som kräver en hård Brexit som partiets gräsrotter och en stor del av parlamentsledamöterna kräver.

Efter folkomröstningen om EU noterade Nigel Farage att hans livsverk hade genomförts. Den före detta UKIP-ledaren kunde avgå, trygg med vetskapen om att Torypartiet nu skulle ta upp striden för Brexit.

Nu upprepar sig historien. Farage är tillbaka och Mays misslyckande att genomföra hennes Brexit-löfte har lett till ett ökande stöd för Brexitpartiet. Detta har påskyndat de konservativas kollaps, där Farages nya formation snor åt sig både väljare och medlemmar från Torypartiet. Detta har i sin tur ökat pressen på May att avgå.

Mays avgång var hugget i sten

Det förmätta beslutet att kalla till nyval 2017 var början på slutet för May. Hon trodde att ett val skulle kunna ge henne en större majoritet, som skulle minska antalet extrema Brexit-anhängare bland Torypartiets parlamentsledamöter och samtidigt krossa Corbyns Labour. I stället hände det motsatta och Toryledaren fann sig fångad i sin egen fälla.

Tvingad att luta sig på det parlamentariska stödet från det ultrareaktionära DUP för att upprätthålla sin minoritetsregering, har premiärministern varit i en omöjlig situation sedan valet. Varje gång hon svängt åt det ena eller andra hållet har det bara ytterligare bekräftat hur svag och instabil hennes egen ställning var. När dekoren bakom henne ramlade ned under hennes tal på Torypartiets konferens 2017 var det den perfekta metaforen för hur svag hon och hennes regering var.

Theresa May har varit tvungen att luta sig mot DUP för att hålla kvar sin minoritetsregering vid makten. Foto: Flickr, Tiocfaidh år lá 1916

Det har varit säkert i flera månader att May skulle avgå. Framförallt visade den historiska förlusten för hennes kära Brexitöverenskommelse i januari i år att det inte fanns någon återvändo. Trots upprepade försök att få parlamentet att rösta ja till hennes framförhandlade paket så var det tydligt att "männen i de gråa kostymerna" från 1922 års "Committee of Conservative backbenchers" förr eller senare skulle ge sig på sin ledare.

Theresa May tillkännagav, envis in i det sista, tidigare under veckan att hon skulle försöka genomföra ytterligare en omröstning om hennes hatade överenskommelse. Men hennes erbjudande om "eftergifter" ledde enbart till att reta upp hennes kritiker än mer. Instängd, utan någonstans att vända sig, bröt till slut den robotliknande May ihop.

Som den tidigare chefen för civilförvaltningen Gus O'Donnel noterade var de framstående Tory ledarna även då tvungna att "hålla en pistol mot premiärministerns huvud" för att tvinga henne att avgå.

Vem kommer att efterträda May?

Förutom att ha påskyndat premiärministerns avgång, kommer den andra stora effekten av Brexitpartiets uppgång vara att pressa Torypartiet ännu längre högerut i ett försök att stoppa strömmen av väljare från Tories till Farages nya parti.

Därmed kommer Mays efterträdare med all sannolikhet att komma från den del av partiet som vill ha en hård Brexit. Av de minst femton namn som föreslagits hittills är ingen av dem för en mjuk Brexit eller en andra folkomröstning.

Men vem som än blir ny ledare för Torypartiet kommer den att stå inför samma olösbara

En av de kandidaterna till ny partiledare för Torypartiet är Boris Johnson. Foto: EU2017EE

dilemma som plågat deras företrädare. Parlamentet är paralyserat. Det finns ingen majoritet för den överenskommelse som de europeiska ledarna med eftertryck har sagt är deras sista erbjudande. Men det finns inte heller en majoritet för något annat alternativ. Detta har bekräftats flera gånger genom omröstningar i parlamentet.

Det enda alternativ som en majoritet av parlamentsledamöterna kan komma överens om är ett nej till en avtalslös Brexit. Men detta är det som kommer automatiskt att ske om ingen

överenskommelse uppnås innan den sista deadline den 31 oktober. Och EU-ledarna håller på att tappa sitt tålamod när det gäller möjligheten om ytterligare en förlängning.

Detta hot om en avtalslös Brexit är det som nu hemsöker den brittiska regeringen i Westminster. Och ändå har det blivit ett alltmer troligt scenario efter Mays avgång. De som leder i kampen om att efterträda May, Boris Johnson och Dominic Raab, har hotat med att förhala processen så mycket de bara kan för att åstadkomma ett avtalslöst utträde ur EU.

Även om det konservativa partiets mer trångsynta gräsrotter älskar honom skulle valet av Boris som ledare – och därmed, skrämmande nog – premiärminister – bara leda till att inbördeskriget i Torypartiet intensifieras ytterligare.

Även om det kanske kan hämma väljarflykten till Brexitpartiet, så skulle det snabba på splittringar på den andra sidan. Ställda inför en ultrahögerledare skulle de medlemmar av Torypartiet som vill stanna inom EU lämna partiet och förenas med sina vänner i Change UK. Eller än mer sannolikt, givet det avgrunds djupa misslyckandet för den så kallade Independent Group, skulle de gå till någon sammanslagning av moderata Tories, Liberaldemokrater och missnöjda blairiter.

Det skulle i sig leda till att Torypartiet går ännu längre högerut och kanske till och med går samman med Farages Brexitparti och resterna av UKIP. Resultatet skulle vara en bastion för den nationalistiska reaktionen som sveper sig i den brittiska Union Jack-flaggan och hetsar för ”Drottning och fosterland”.

Stående inför ett dödläge i parlamentet skulle det samtidigt finnas en enorm press på den nya Toryledaren att utlysa ett val. Men efter en besvärlig och bitter kamp om vem som ska bli ny partiledare, där det kommer vara fritt fram för alla möjliga påhopp, kommer de konservativa att befinna sig i ett uselt utgångsläge för att kunna bedriva en valkampanj på något som helst framgångsrikt sätt.

Om Brexitpartiet beslutar sig för att ställa upp i valet splittras högerens röster. Även om Farage väljer att inte ställa upp kommer Corbyns Labour att ha en mycket stor chans att vinna.

Möjligheten att en Labourregering kommer till makten inom en nära framtid skulle leda till enorm entusiasm bland arbetare och unga. Detta skulle kunna kanaliseras och förstärkas genom en masskampanj på gatorna – med manifestationer, demonstrationer och dörrknackning.

Genom att mobilisera en rörelse runt en djärv socialistisk politik skulle Corbyn kunna dra undan mattan för reaktionärer som Boris och Farage. Redan nu har Labourledaren helt korrekt lyft fram klassfrågor som bostadssituationen, sjukvården och jobb för att försöka ena arbetare och överbrygga splittringen mellan de som vill lämna och de som vill stanna i EU.

Sparka ut Tories! Sparka ut kapitalismen!

Förutom Theresa May själv kommer ingen att gråta över nyheten om hennes avgång (förutom då möjligtvis glädjetårar).

Hon kommer att bli ihågkommen som den kanske sämsta premiärministern genom tiderna för sitt misslyckande med Brexit. Men vi måste också minnas henne för all den reaktionära politik som hon genomfört i den härskande klassens intressen.

Under hennes styre som premiärminister har vi sett en fortsättning på brutala nedskärningar och attacker som har förstört för arbetarklassen. Hon har inte visat några samvetskval för alla dem som dog i Grenfellkatastrofen – offer som än idag inte fått se någon rättvisa. Och som inrikesminister låg hon bakom den ökända ”hostile environment”-strategin som ökat rasismen och lett till ständiga attacker mot migranter.

Av dessa anledningar, och många andra, är vi glada av att se May gå. Men i sista hand är hon bara en bland många representanter för ett ruttet kapitalistiskt system. Arbetarrörelsens uppgift måste därför vara att sparka ut alla Tories – och att sparka ut kapitalismen.

Original: [Britain: Theresa May resignation – let's kick out the rest of the Tories!](#)

Översättning: Ylva Vinberg

Riktpunkt

Kommunisterna går framåt

SKP:s arbetsutskott

Riktpunkt 6/5 2019

Alla rösterna är nu räknade och det står klart att vi har gjort vårt bästa val sedan riksdagsvalet 2002. Vi är medvetna om att våra siffror kunde vara större och hade föredragit att de också var det, men vi visar tydligt vilken riktning vi går i: sedan valet 2010 har vi ökat i varje val. Trots att tre miljoner människor som röstade i riksdagsvalet inte röstade nu, kunde vi flytta fram våra positioner. I årets val beslutade sig 974 personer att lägga sin röst på oss – ett resultat av vår kampanj mot EU.

Vi är ett litet parti och vi har inte resurser att konkurrera med de större partiernas apparater. De får sina valsedlar tryckta, betalda och distribuerade av Valmyndigheten, medan vi får göra allt själva. Det har inneburit att vi bara kunnat nå ut till runt 10 procent av landets alla vallokaler. Vi får inget partistöd eller bidrag alls från staten. Det har inneburit att vi fått bära alla våra kostnader själva, vilket också har bestämt vår kampanjs omfång.

Trots allt detta har vi kunnat flytta fram våra positioner jämfört med förra valet.

Alla partiets medlemmar och sympatisörer har aktiverats i valkampanjen och hängt upp affischer, delat ut flygblad, distribuerat valsedlar, bemannat valstugor, skrivit artiklar och gjort en rad andra insatser för partiet. Utan dessa hade valkampanjen inte varit möjlig att genomföra – vi tackar alla de som gjort en insats för partiet.

Vi vet att de kommande åren kommer att bjuda på stora angrepp på arbetarklassen. Den internationella kapitalismen tvingar kapitalisterna i alla länder, även i Sverige, till stora och omfattande angrepp. Inför dessa står vi nu stärkta och vi är bättre rustade att organisera och stå främst i arbetarnas och folkets kamp.

Även om vi nu stärkt vårt parti, så räcker det inte. Vi nöjer oss inte. Därför uppmanar vi alla er som på ett eller annat sätt stött vårt parti att kontakta oss och hjälpa partiet inte bara i valet, utan i alla kamper. Ett starkt kommunistiskt parti är folkets enda hopp och även om partiet fortfarande är litet, är vi beredda att ta kampen, på varje arena och i varje situation. Även om partiet fortfarande är litet, så är varje medlem i vårt parti stor och tillsammans blir vi större.

Kommunisterna går framåt – gör det med oss!

Socialist Resistance

Labour borde vara ett parti mot Brexit

Alan Davies

Socialist Resistance 27/5 2019²

Resultaten från EU-valen skickar ett budskap till Labours partiledning, som knappast kunde vara tydligare: ta ställning om Brexit annars riskerar ni att förlora även nästa allmänna val – i synnerhet om det avgörs utan att Brexit har lösts. Under EU-valen valde Corbyns ledning att vara tvetydig när lösningen skulle varit klarhet och ledarskap.

Siffrorna är otvetydiga. Brexitpartiet fick 28 platser, Liberaldemokraterna kom tvåa med 15 platser, Labour trea med 10 platser, de Gröna fick sju och Tories blev femma med bara tre platser. I Skottland röstade hela 38% på Skotska nationalistpartiet (SNP).

På det hela taget var väljarna för att stanna kvar, 40,3% av de röstande var det. 34,9% var för en hård Brexit. Brexitpartiets resultat var ingen överraskning.

² Socialist Resistance är Fjärde internationalens brittiska sektion

De 28% som röstade på [det nationalistiska extrema högerpartiet] UKIP vid de senaste EU-valen gick i sin helhet till Brexit, med ytterligare några röster från främst Tories. Labours resultat var ett stort ledarskapsmisslyckande. Det var ett val som Labour kunde ha vunnit med den politik som konferensen förra året enades om, men den vattnades upprepade gånger ur av den högsta ledningen.

Labour tappade röster till Liberaldemokraterna och de Gröna eftersom dessa otvetydigt var för att stanna kvar och för en andra folkomröstning, vilket Labour inte var – till och med sedan det hade blivit uppenbart att den Brexit som folket fick löfte om 2016 inte längre var möjlig. Labour förespråkade sin egen så kallade mjuka Brexit trots att det inte existerade någon sådan.

Landet är fortfarande djupt splittrat, även om en majoritet på omkring 53% i opinionsundersökningarna är för att stanna. Denna snäva ledning är ett resultat av Labours ståndpunkt och kunde varit annorlunda om partiet hade stått för en tydlig ståndpunkt att stanna kvar eller att det måste genomföras en omfattande politisk förändring och att den interna demokratin måste bli verklig. Direkt när de första resultaten kom var Emily Thornberry tydlig med att politiken måste förändras. David Lammy sa till radioprogrammet *Today* att Labour hade ”gett Liberaldemokraterna nytt liv, skänkt röster till de Gröna och underlättat för Nigel Farages Brexit-parti”. Båda har rätt.

Samtidigt är en Brexit utan avtal tillbaka på dagordningen, och är det juridiskt definierade alternativet i slutet av oktober om inget förändras. Tories partimedlemmar kräver en Brexit utan avtal, så valet av ny ledare för Tories kommer troligen att vinnas av den kandidat som gör flest utfästelser till den ståndpunkten.

Denna ångvält går att stoppa – men bara Labour kan göra det, och bara genom att ta ställning. Även om parlamentet har röstat mot en Brexit utan avtal kan en ny Tory-ledare ändra på detta, med risk för att splittra partiet och göra regeringen sårbar för en misstroendeomröstning.

Om Labour fortsätter att vara tvetydigt så kommer det inte bara att förlora denna omröstning, utan kommer också återigen att legitimera Liberaldemokraterna och hjälpa Farages Brexit-parti. Det är en konsekvens som omedelbart riskerar Corbyns framtid.

Om Labours ledning efter denna viktiga tankeställare inte mycket snabbt gör en förändring av linjen är det dags att åter vända sig till medlemmarna för att få ett nytt mandat och därefter genomföra deras beslut. Även efter valresultatet var Jeremy Corbyn otydlig om politiken kommer att förändras, trots att den har fallit samman. Han talar om att lyssna på medlemmarna men utan något system för att lyssna på deras åsikter. Det behövs ett verkligt ramverk för samråd, antingen en medlemsomröstning eller en specialkonferens. Den årliga konferensen i höst kommer att vara för sent. Corbyns centrala rådgivare som har missförstått detta så katastrofalt måste ersättas av personer som kommer att stöda medlemmarnas beslut istället för sina egna politiska traditioner.

Översättning: Göran Källqvist

Uitpers

EU-valet 2019 för Die Linke i Tyskland en nedgång

Frank Slegers

Uitpers 3/6 2019

Den radikala vänstern gjorde inte väl ifrån sig i EU-valet 2019. Resultat för Die Linke i Tyskland var inte heller upplyftande. Partiets andel sjönk från det förra EU-valet 2014 på 7,4

procent till 5,5 procent. Valspärren i Tyskland är 5 procent, så att närma sig den gränsen väcker naturligtvis frågor.

Partiet förlorade röstande i alla åldersgrupper, fränsett bland kvinnor mellan 18 och 25 år. Man vann mer än genomsnittet bland arbetslösa, låginkomsttagare, icke-kristna och fackföreningsanslutna. Låg röstandel var det bland ämbetsmän/tjänstemän, småföretagare, katoliker och måhända lite överraskande bland lågutbildade. Partiets förlust överlag var störst i östra Tyskland, särskilt i delstaterna Thüringen och Sachsen-Anhalt, även om man fortfarande hade fler röster i östra än i västra Tyskland.

Hur ska förlusten förklaras? Faktorerna a) Europas framtid? b) Die Linke och EU? c) Klimatet? d) Vilken partiinriktning? är de som framkommit i eftervalsdiskussionen både i och utanför partiet.

Europas framtid

De stora partierna i EU inklusive massmedia angav ramen för EU-valet; det sågs som ett ödesval mellan en av populister hotande destabilisering och ett ansvarstagande för en trygg framtid. Ett resultat blev att valdeltagandet i EU steg. I Tyskland ökade det, från valet 2014 på 48,1 procent till 2019 på 61,4 procent. Dessutom förklarade 69 procent av de tyska väljarna att de fann detta EU-val viktigt jämfört med 48 procent 2014.

Det tycks som om många väljare oroades av den ökade spänningen i världen och att man uppfattade EU som ett värn. Enligt pejlingar fanns det en tydlig majoritet bland tyska väljare för att inrätta en europeisk armé.

I övriga frågor om EU-politiken var åsikterna delade. Det var om a) EU-beskattnings eller inte b) hårdare yttre EU-gränser eller inte c) EU-beslut som påverkar alla medlemsstater eller inte. Men i EU-valet, även om det inte rörde dessa frågor, fanns de i debatten, som polariserades i ett ”för eller mot EU”.

Debattbetoningen fick en återverkan på det EU-skeptiska och högerextrema Alternative für Deutschland (AfD). De vann mindre i EU-valet än vad de fick vid det senaste riksdagsvalet. Så det utlovade valresultatet på 20 procent blev en flopp.

Die Linke och EU

Men polariseringen kostade också Die Linke röster. Partiet har en stark pro-EU profil även om den inte är så stark som hos Die Grünen (Bündnis 90 / Die Grünen). Fast de väljare som sätter EU, som sådan, högt röstade nu som tidigare mestadels på de stora partierna.

Att Die Linke hade andra planer för Europa än Die Grünen och socialdemokraterna i Sozialdemokratische Partei Deutschland (SPD) kom inte fram i debatten. Die Linkes hållning att Fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) av 1993,³ måste i grunden ändras ifall det kan bli en verklig kursändring i EU-politiken, förbigicks helt.

Kritiska röster visavi Die Linkes krav på ett ”socialt Europa” vidhöll att den hållningen inte är trovärdig. En förändring av EU-fördraget ligger bortom horisonten, det är inget reellt perspektiv. Trovärdigare hade varit att hävda att man inte skall följa lagar och förordningar ifall dessa kommer att i framtiden förhindra en kursändring till ett mera socialt Europa. Dessutom håller Die Linke fast vid goda relationer med Syriza under Alexis Tsipras i Grekland som gav efter för EU:s hårda åtstramningspolitik. Die Linke har inte tagit några beslut utifrån den grekiska krisen. Hur trovärdig kunde då partiets sociala hållning vara?

³ Se [Europeiska konstitutionen](#) – Wikipedia.

Klimatet

Miljö- och klimatfrågorna intog vid sidan om "för eller mot EU" en viktig roll i EU-valet. Skolelevstrejken för klimatet och andra mobiliseringar hade naturligtvis en betydelse. I mitten på maj genomfördes en undersökning runt teman om vilka frågor som för väljarna var utslagsgivande för hur de skulle rösta. Frågan som sågs som viktigast var klimatet. Den kom först med 48 procent, vilket var en ökning med 28 procent. Andra teman kom i följdordningen; social trygghet 43 (-5) procent, fred 35 (-7) procent, invandring 25 (+12) procent och ekonomi 19 (-5) procent.

Det var förstås inget överraskande att Die Grünen enligt pejlingarna sågs som det trovärdigaste i miljö- och klimatfrågor. Die Linke sågs som mest kompetent i frågor om social rättfärdighet och invandringsfrågor. Men när väljare tillfrågades vilket parti som sågs ha de mest negativa konsekvenserna för klimatet blev svaret Die Linke.

Berndt Riexinger, en av Die Linkes två partiordföranden, sa i en första kommentar att endast 2 procent såg partiet som kompetent i klimatfrågor. Därför måste Die Linke, sa han, i framtiden arbeta hårt för att få de två frågorna om social rättfärdighet och klimatpolitik att bli de för partiet bärande. Alla svar som innehåller "ja men ..." ska tillhöra det förgångna.

Striden om partiinriktningen.

Enligt Riexinger hade den flera månader långa striden i partiet om den politiska inriktningen, med dess spänningar mellan personer, inte gjort partiet något gott. (Det är striden mellan Sahra Wagenknecht och hennes nylanserade rörelse Aufstehen och de som var emot det) inbegripet frågor om invandringen. Oenigheten resulterade i att det blev Die Grünen som sågs ha en öppen världssyn och blev därför alternativet i förhållande till AfD:s inskränkta bytänkande. Den som ville rösta mot AfD valde Die Grünen. Den ökande tillströmningen av nya medlemmar som varit påtaglig efter det senaste riksdagsvalet bröts av den inre spänningen och av att folk blev osäkra.

Också Katja Kipping, den andra partiordföranden, och en motpol till Sahra Wagenknecht var även hon snabb med en kommentar. Hon la tyngdpunkten på att Die Linke måste bli ett parti av vikt. Ett Die Linke som har sug. Hon hänvisade till hur Die Linke i delstaten Bremen som den första i västra Tyskland fått ett tvåsiffrigt procenttal i val på hemmaplan medan deras valresultat i EU-valet inte skiljde sig från vad Die Linke fick på andra håll i landet. Vad Kipping påvisade är för Die Linke ett faktiskt problem. Det ses av att i EU-valet där det inte finns en valspärr förlorade partiet många röster till mindre partier. Således att välja Die Linke är inte "nyttigare" än att välja ett litet parti.

Även hos de som valde Die Linke i EU-valet ses samma tanke som ovan. Omkring 56 procent av väljarna var positiva till ett EU-medlemskap, vilket var en ökning med 23 procent. Deras mening om europeiska frågor skiljde sig inte så mycket från vad som var snittväljarens, inklusive synen på en europeisk armé. Men det betydde inte att de gick till valurnan. Endast hälften av Die Linke väljare ansåg att detta val var viktigt, vilket var mycket mindre än snittväljaren. Die Linke väljare var också de som ansåg att inhemska teman som viktigare än de europeiska. Det har också varit så att Die Linke alltid har uppådat färre i ett EU-val än i ett nationellt. De hade fler soffliggare än andra partier.

Hur det följande riksdagsvalet kommer att framstå för väljarna är således en fråga som EU-valet inte gav något svar på. Det politiska klimatet i Tyskland har den senaste tiden påverkats gynnsamt av ett flertal mobiliseringar komma underifrån såsom klimatstrejkerna, solidariteten med räddningsoperationerna på Medelhavet och hyresgästernas och de bostadssökandes aktioner visavi bostadsnöden. I detta har Die Linke att söka stöd hos SPD och Die Grünen med förslag om ett vänstersamarbete som har möjlighet att påverka rikspolitiken.

Det är i detta som Die Linke kan få fram en reell debatt och det finns tid för det, sett mot socialdemokraternas valresultat kan det inte förväntas att de kommer att bryta samarbetet med kristdemokraterna i CDU/CSU i första taget. Debatten är ingalunda enkel. Dessutom brottas den radikala vänstern i hela Europa, med sitt dåliga resultat, inte endast med hur förhålla sig till EU utan också hur idag bygga rörelser och hur förhålla sig till den existerande politiska makten.

Uitpers.be (Bryssel) 3 juni 2019. [Geen fijne Europeise uitslag voor Die Linke]. Översättning och not Per-Erik Wentus.